

Елин Пелин

Мравеят

Този непрокопсаник Щурецът – както обикновено – цяло лято свири, пя, игра и забавлява разнородното население на полето. Като настъпиха студовете, Щурчето видя, че костюмът му не е според сезона и че няма скътано за зимата нито едно житно зрънце.

– Какво да правя? Ще ида при ония, които тъй много харесваха моите песни и игри и тъй щедро хвалеха моя музикален талант.

И Щурчето отиде при най-богатия от всички обитатели на полето, при трудолюбивия Мравко.

– Чук, чук, чук. Господин Мравчо, смили се над мене, дай ми да пийна, да хапна, дай ми да се подслоня и изсуша.

Излезе Мравеят-богаташ и сурово измърмори:

– Е, господин поете, ако ти беше работил и пестил през лятото като мене, а не да танцуваш със своето зелено палто, да пееш и да се занимаваш с разни фантазии, сега не би тръгнал да просиш.

Богаташът Мравей не каза нито дума повече, влезе вътре и тръшна вратата.

Трудолюбивият, добрият простак – Червеят – работи и се труди цяло лято, но нищо не можа да спечели. Господарят не му плати, съседите го окрадоха, на бедни роднини помага. И толкова осиромаша, че дори немаше дреха, за да покрие голото си тяло.

– Е, ще ида при Мравея, той е богат, ще помогне! – каза си бедният Червей.

Случайно Мравеят седеше пред вратата и правеше сметка колко жито е събрал през лятото.

– Моля ви се, уважавани господин Мравейо, ваша милост сте богат, смилете се над мене, помогнете ми!

Мравеят се ядоса и тупна с крак. И макар да знаеше, че Червеят е по-голям работник от него, каза:

– Как! Ти смееш да се явяваш пред мене гол? Безсрамник! Да се измъкваш в такъв вид из земята и да идеш при мене за милост! Марш, че те пребивам!

И Мравеят пропъди бедния земен Червей.

Деца! Разказах ви тая басня, за да знаете, че скъперникът всякога ще намери причина да откаже да помогне на своя ближен.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10989>]